

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2522201647
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2522201647.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v konaní o návrhu navrhovateľa: A. A. A., nar. XX.X.XXXX, adresa B., C. XXX/XX, zastúpeného advokátkou: JUDr. Katarína Galová, so sídlom Piešťany, E. Belluša 10, proti povinnej: D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., B. XXXX/XX, na nariadenie neodkladného opatrenia, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Piešťany č.k. 25C/46/2022-114 zo dňa 4.10.2022, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením prvoinštančný súd výrokom I. návrh navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia (v celom rozsahu) zamietol a vo výroku II. povinnej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Prvoinštančný súd v odôvodnení uviedol, že navrhovateľ sa návrhom doručeným Okresnému súdu Piešťany dňa 21.09.2022 domáhal nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým súd zakáže povinnej nakladať s bytom č. XX na X. G. B. B. H. XX na ul. C. XXX/XX, XXX XX B., vrátane prislúchajúceho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach bytového domu, na príslušenstve o veľkosti 7360/229188, všetko zapísané na LV č. XXXX Okresného úradu Piešťany, katastrálny odbor, pre k. ú. B., obec B., okres Piešťany, a to v podobe akéhokoľvek bezodplatného alebo odplatného prevodu vlastníckeho práva k bytu na tretie osoby, zriadenia záložného práva, vecného bremena alebo inej ťarchy k bytu v prospech tretej osoby, alebo užívacích práv tretích osôb k bytu, a to až do rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o dovolaní navrhovateľa voči rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 26.04.2022, č. k. 11Co/19/2021 - 1018, v súdnom konaní na Okresnom súde Piešťany č. k. 14C/206/2016, a v prípade rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o dovolaní navrhovateľa, ktorým Najvyšší súd Slovenskej republiky zruší rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 26.04.2022, č. k. 11Co/19/2021 - 1018, v takom prípade až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej v súdnom konaní na Okresnom súde Piešťany, č.k. 14C/206/2016. Zároveň sa domáhal uloženia povinnosti povinnej nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 151,37 eura (16,50 eura súdny poplatok a 134,87 eura trovy právneho zastúpenia) na účet právnej zástupkyne navrhovateľa. Návrh odôvodnil v podstate tým, že rozhodnutia Okresného súdu Piešťany č.k. 14C/206/2016 zo dňa 21.9.2020, ktorým bolo žalobe tu povinnej vyhovie, keď súd určil, že je jediným vlastníkom členských práv a povinností k dotknutému trojizbovému bytu a jeho jediným nájomcom, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/19/2021-1018 zo dňa 26.4.2022, sú nesprávne, v dôsledku čoho podal voči rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie zároveň s návrhom na odklad právoplatnosti predmetného rozhodnutia odvolacieho súdu. Napriek tomu, že navrhovateľ informoval príslušné bytové družstvo o tom, že podal dovolanie a bola o tom informovaná aj povinná, uzavreli medzi sebou zmluvu o prevode vlastníctva družstevného bytu a je dôvodná hrozba, že povinná môže daný byt previesť na ďalšie osoby, čím vytvorí ďalší stav právnej neistoty.

Rozhodnutie prvoinštančný súd právne odôvodnil na základe aplikácie ust. § 324 ods. 1, 3, § 325 ods. 1, 2 písm. c) a d), § 326 ods. 1 a 2, § 132 ods. 1, 2, 3, § 327, § 328, § 329 ods. 1, 2, 3, § 331 ods. 1, § 444 ods. 2 a 3 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj len CSP).

Po ozrejmení inštitútu neodkladného opatrenia prvoinštančný súd uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Piešťany, sp. zn. 14C/206/2016 z 21. septembra 2020 súd v III. výroku určil, že jedinou vlastníčkou členských práv a povinností k 3-izbovému bytu č. XX, I. X. G. I. J. C. XXX/XX B. B., je žalobkyňa (v tomto konaní povinná), výrokom III. určil, že jediným nájomcom 3-izbového bytu č. XX, I. X. G. I. J. C. XXX/XX B. B., je žalobkyňa (v tomto konaní povinná). Krajský súd v Trnave ako odvolací rozsudkom č. k. 11Co/19/2021-1018 z 26. apríla 2022 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II, III. a V. potvrdil.

Proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trnave z 26 apríla 2022, č. k. 11Co/19/2021-1018 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Piešťany z 21. septembra 2020, č. k. 14C/206/2016-933 podal navrhovateľ dovolanie. Spolu s dovolaním podal aj návrh na odklad právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu v zmysle § 444 ods. 2 CSP. Dovolenie konanie sa začalo podaním dovolania zo dňa 23.08.2022, spolu s ktorým bol podaný návrh na odklad právoplatnosti podľa § 444 ods. 2 CSP. Dôvody hodné osobitného zreteľa navrhovateľ uviedol v časti III podaného dovolania. O odklade právoplatnosti môže rozhodnúť jedine odvolací súd.

Prvoinštančný súd pokračoval, že zákon na jednej strane dáva legitímne právo strane na povolenie odkladu právoplatnosti pri splnení zákonných podmienok, ale na strane druhej nijako nerieši časové obdobie od právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia po predloženie spisu dovolaciemu súdu. Toto medzioddobie vytvára priestor pre nakladanie s nehnuteľnosťami tak, že je možné ich previesť tretej osobe a tým s odkazom na § 456 CSP zmať právo strany sporu na právnu ochranu v dovolacom konaní. Tento časový priestor od právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia po predloženie veci dovolaciemu súdu predstavuje vzhľadom na postup súdu prvej inštancie podľa § 436 a 437 CSP (doručovanie dovolania a vyjadrení, vyrubenie súdneho poplatku za dovolanie) minimálne 2-3 mesiace.

V situácii, keď navrhovateľ (v konaní vo veci samej žalovaný) uplatnil svoje zákonné právo na dovolacie konanie a na odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia, povinná využila časovú medzeru v zákone a nadobudla vlastnícke právo k družstevnému bytu na základe zmluvy o prevode vlastníctva a urobila tak v čase domnejšej právoplatnosti rozsudkov, aj napriek tomu, že mala vedomosť o podanom dovolaní.

Vzhľadom na vzniknutú právne zložitú situáciu najvhodnejším prostriedkom na spravodlivú a vyváženú ochranu práv obidvoch strán sporu by podľa súdu prvej inštancie bolo práve nariadenie neodkladného opatrenia. Nariadenie neodkladného opatrenia sa vo svojich dôsledkoch približuje rozhodnutiu o odklade právoplatnosti podľa § 444 ods. 2 CSP, treba však odlišovať to, čo patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (jedine on môže rozhodnúť o odklade právoplatnosti).

Právna úprava Civilného sporového poriadku zaviedla odklad právoplatnosti rozhodnutia, ktoré neukladá povinnosť plniť. Pôjde o rozhodnutia, ktoré mohli síce byť podľa pôvodnej úpravy vykonateľné, ale ich nútený výkon bol pojmovo vylúčený. Napríklad možno uviesť rozhodnutia určovacie (odklad právoplatnosti rozsudku o určení vlastníctva k nehnuteľnosti zabráni vyznačiť záznam do katastra nehnuteľností), rozhodnutia ukladajúce prehlásenie vôle alebo rozhodnutia, ktorými sa žaloba zamieta. Pre odklad právoplatnosti zákon rovnako vyžaduje návrh a existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa. Predchádzajúca úprava upravovala vykonateľnosť aj vo vzťahu k rozhodnutiam, ktoré neukladali povinnosť plniť. V tejto súvislosti potom právna veda, ako aj súdna judikatúra zastávali názor, že odklad vykonateľnosti prichádza do úvahy tam, kde môže byť nariadený výkon rozhodnutia, resp. exekúcia. Ak ide o napadnuté rozhodnutie, ktoré sa nevykonáva, napr. rozsudok nahradzujúci prejav

vôle alebo rozsudok o určenie právneho vzťahu alebo práva, môže sa dovolateľ brániť účinkom takýchto právoplatných rozhodnutí návrhom na vydanie predbežného opatrenia. Tieto závery sa menia na dôsledky novej právnej úpravy právoplatnosti a vykonateľnosti súdnych rozhodnutí (§ 226 - 233 CSP), ako aj v dôsledku výslovnej možnosti odložiť právoplatnosť, ak ide o rozhodnutie, ktoré neukladá povinnosť plniť. Už nie je potrebné brániť sa účinkom rozhodnutí prostredníctvom predbežného opatrenia (podľa Civilného sporového poriadku neodkladného, príp. zabezpečovacieho opatrenia), ale možno žiadať o odklad právoplatnosti rozhodnutia. Odkladom právoplatnosti stráca rozhodnutie materiálnu stránku právnej moci, teda záväznosť. Aplikácia § 230 na účely posudzovania podmienok konania v iných veciach tým nie je dotknutá.

Podľa § 324 ods. 1 CSP môže súd rozhodnúť o nariadení neodkladného opatrenia aj po skončení konania. Prvoinštančný súd je však názoru, že ak je podaný procesný návrh na odklad právoplatnosti podľa § 444 ods. 2 CSP, tak by rozhodnutie o neodkladnom opatrení malo byť časovo obmedzené tak, aby sa nedotklo výlučnej právomoci dovolacieho súdu rozhodnúť o odklade právoplatnosti podľa § 444 ods. 2 CSP. Účelom neodkladného opatrenia by mala byť teda práve z časového hľadiska právna ochrana navrhovateľa v medziobdobí od právoplatnosti do doby, než rozhodne (kladne či záporne) o odklade právoplatnosti dovolací súd. Problémom z procesného hľadiska je však skutočnosť, že pri nepovolení odkladu právoplatnosti dovolací súd rozhodnutie nevydáva, uznesenie sa vydáva jedine v prípade povolenia odkladu.

Na základe vyššie uvedených skutočností a zákonných ustanovení prvoinštančný súd bol toho názoru, že navrhovateľ v danej veci využil iný prostriedok, ktorým je možné zamedziť povinnej nakladať s nehnuteľnosťou, a to návrh na odklad právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu a preto rozhodol ako uviedol vo výroku.

Podľa § 255 ods. 1 CSP bol povinnej priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, avšak vzhľadom k tomu, že povinnej v konaní žiadne trovy nevznikli, prvoinštančný súd rozhodol tak, ako uviedol vo výroku.

Proti tomuto uzneseniu v celom jeho rozsahu podal prostredníctvom svojej advokátky odvolanie žalobca, pričom uplatnil odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a písm. h) tohto ustanovenia, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a domáhal sa, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil a výrokom I. návrhu navrhovateľa na vydanie neodkladného opatrenia v celom rozsahu vyhovel a výrokom II. navrhovateľovi priznal voči povinnej nárok na náhradu trov konania prvostupňového aj odvolacieho vo výške 100%.

Odvolateľ kvitoval, že prvoinštančný súd správne vyhodnotil, že povinná „využila“ právne postavenie priznané jej na základe domnejšej právoplatnosti rozsudkov vo veci samej a časovú medzeru v zákone, ktorá vznikla od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej do rozhodnutia NS SR o dovolaní, na nadobudnutie výlučného vlastníckeho práva k družstevnému bytu a to aj napriek tomu, že mala vedomosť o podaní dovolania rovnako ako aj príslušné bytové družstvo. Avšak už v bodoch 26.-29. napadnutého uznesenia prvoinštančný súd uvádza, že navrhovateľ využil iný prostriedok, ktorým je možné zamedziť povinnej nakladať s nehnuteľnosťou a to návrh na odklad právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu a preto vo výroku návrh zamietol, v čom je arbitrárnosť, vnútorná rozpornosť a právna nesprávnosť napadnutého uznesenia, keď súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver, pričom musí dbať na celkovú presvedčivosť a na to, aby premisy zvolené rozhodnutím, rovnako ako závery, boli pre verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé a presvedčivé. V prípade, že sú právne závery v extrémnom nesúlade s právnymi normami a s vykonanými skutkovými zisteniami, alebo z nich v žiadnej novej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné a porušujúce právo na spravodlivý proces, čo je

podľa názoru odvolateľa i prípad napadnutého uznesenia. Pokiaľ súd v bode 26. napadnutého uznesenia zvolil východiskový úsudok, že vzhľadom na danú situáciu v tomto prípade by bolo najvhodnejším prostriedkom na spravodlivú a vyváženú ochranu práv obidvoch strán sporu práve nariadenie neodkladného opatrenia, keď podľa § 324 ods. 1 CSP súd o ňom môže rozhodnúť aj po skončení konania, v rozpore s tým právny záver v bode 30. o zamietnutí návrhu z dôvodu, že navrhovateľ využil iný prostriedok, ktorým je možné zamedziť povinnej nakladať s nehnuteľnosťou na odklad právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu, je vo vnútornom rozpore, protirečí si, je opačným záverom s vyššie uvedeným východiskovým úsudkom, pričom vzniknutú rozpornosť, protirečivosť a zmätočnosť právneho záveru s východiskovým úsudkom súd zrozumiteľne, presvedčivo, logicky a ani právne správne nevysvetlil. V bode 28. odôvodnenia uznesenia súd prijíma arbitrárnu, nezrozumiteľnú a bez zákonného podkladu právnu úvahu o tom, že rozhodnutie o neodkladnom opatrení by nemalo zasahovať do výlučnej právomoci dovolacieho súdu rozhodnúť o odklade právoplatnosti podľa § 444 ods. 2 CSP a malo by byť časovo obmedzené. Okrem toho CSP neustanovuje, že podanie návrhu na odklad právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej v dovolacom konaní podľa § 444 ods. 2 CSP je prekážkou alebo právnym dôvodom na zamietnutie návrhu na vydanie neodkladného opatrenia. Podľa odvolateľa záver súdu, že navrhovateľ využil iný prostriedok, ktorým je možné zamedziť povinnej nakladať s nehnuteľnosťou a to návrh na odklad právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu, preto súd návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, je nesprávnym a najmä arbitrárnym právnym záverom. Návrh na odklad právoplatnosti odvolacieho rozsudku nie je účinným prostriedkom, ktorým by bolo možné zamedziť povinnej nakladať s nehnuteľnosťou, keďže povinná bola už ku dňu vydania napadnutého uznesenia výlučnou vlastníčkou predmetného bytu.

Povinná k odvolacím súdom (v zmysle § 329 ods. 1 CSP) doručenému odvolaniu, včítane návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, sa nevyjadřila.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku – ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. d) CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), po preskúmaní rozhodnutia dospel k záveru, že uznesenie je nevyhnutné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b) v spojení s § 391 ods. 1 CSP).

Predmetom prvoinštančného konania bolo rozhodnutie o návrhu navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým by súd zakázal povinnej nakladať s dotknutými nehnuteľnosťami, ako bol bližšie špecifikovaný vyššie. Prvoinštančný súd návrhu nevyhovela a zamietol ho v podstate s odôvodnením, že navrhovateľ v danej veci využil iný prostriedok ochrany jeho práv, ktorým je možné zamedziť povinnej nakladať s nehnuteľnosťou a to návrh na odklad právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu dovolacím súdom a rozhodnutie o neodkladnom opatrení by sa nemalo dotýkať výlučnej právomoci dovolacieho súdu rozhodnúť o odklade právoplatnosti.

Predmetom odvolacieho konania, ktorý je vymedzený ako rozsahom, tak aj dôvodmi uvedenými v odvolaní, bolo posúdiť naplnenie odvolateľom uplatnených odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP (nesprávny procesný postup) a písm. h) tohto ustanovenia (nesprávne právne posúdenie veci) ako ich odvolateľ špecifikoval v obsahu podaného odvolania popísaného vyššie. Základnou právnou otázkou, ktorá v danej veci vyvstala bolo, či podanie návrhu dovolateľom na odklad právoplatnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia, ktoré neukladá povinnosť plniť v zmysle § 444 ods. 2 CSP, bráni – je prekážkou pre nariadenie neodkladného opatrenia o zákaze nakladať s dotknutými nehnuteľnosťami.

Podľa § 444 ods. 2, 3 CSP, ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže na návrh odložiť jeho právoplatnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa; ustanovenie § 230 tým nie je dotknuté. Právne vzťahy niekoho iného než strany nie sú odložením právoplatnosti podľa odseku 2 dotknuté.

Komentár k Civilnému sporovému poriadku vydaný nakladateľstvom C.H.Beck v roku 2016 na str. 1428 – 1429 uvádza (ako z neho citoval aj prvoinštančný súd v ods. 27 preskúmaného uznesenia) že pokiaľ podľa predchádzajúcej právnej úpravy v OSP, ak ide o napadnuté rozhodnutie, ktoré sa nevykonáva a dovolateľ sa mohol brániť účinkom takýchto právoplatných rozhodnutí návrhom na vydanie predbežného opatrenia, tieto závery sa menia na dôsledky novej právnej úpravy právoplatnosti a vykonateľnosti súdnych rozhodnutí (§ 226 - § 233 CSP), ako aj v dôsledku výslovnej možnosti odložiť právoplatnosť, ak ide o rozhodnutie, ktoré neukladá povinnosť plniť. Už nie je potrebné brániť sa účinkom rozhodnutí prostredníctvom predbežného opatrenia resp. neodkladného, prípadne zabezpečovacieho opatrenia, ale možno žiadať o odklad právoplatnosti rozhodnutia. Odkladom právoplatnosti stráca rozhodnutie materiálnu stránku právnej moci, teda záväznosť. Podľa tohto komentára v prípade, ak strana podá návrh na odklad vykonateľnosti resp. právoplatnosti rozhodnutia a dovolací súd má za to, že nie je na odklad dôvod, nevydáva osobitné rozhodnutie o zamietnutí návrhu na povolenie odkladu, túto skutočnosť poznačí v súdnom spise.

Odvolací súd dopytom na NS SR zistil, že v danej veci vedenej na NS SR pod sp. zn. 6Cdo/194/2022 ku dňu 18.1.2023 nebolo rozhodnuté o návrhu na odklad právoplatnosti rozhodnutia.

Ako bolo uvedené vyššie, pri odklade právoplatnosti rozhodnutia, ktoré sa nevykonáva (akým je i dané určujúce rozhodnutie napadnuté dovolaním) v zmysle cit. § 444 CSP, právoplatnosťou rozhodnutia NS SR o odklade právoplatnosti rozhodnutie stráca materiálnu stránku právnej moci, teda záväznosť pre strany, čo trvá do právoplatnosti rozhodnutia o dovolaní. V danom prípade po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutí Okresného súdu Piešťany v spojení s potvrdzujúcim rozhodnutím Krajského súdu v Trnave, ktorými bolo už právoplatne určené, že jedinou vlastníčkou členských práv a povinností k dotknutému bytu a jedinou nájomníčkou predmetného bytu je žalobkyňa – tu povinná, došlo k uzatvoreniu zmluvy o prevode vlastníctva družstevného bytu medzi bytovým družstvom ako prevodcom a povinnou ako nadobúdateľkou, pričom vklad bol podľa LV XXXX pre k.ú. B. povolený pod V 3061/2022 dňa 19.8.2022, kedy sa povinná stala výlučnou vlastníčkou daného bytu. Navrhovateľ chce nariadením navrhnutého neodkladného opatrenia zabrániť tomu, aby povinná následne previedla daný byt na ďalšie osoby. Keďže povinná je už zapísaná v katastri nehnuteľností ako vlastníčka predmetného bytu, prípadný dodatočný odklad právoplatnosti predmetných rozhodnutí súdov o určení vlastníka členských práv a povinností k dotknutému bytu a nájomcu, v dôsledku toho, že následne v čase po právoplatnosti týchto rozhodnutí bol urobený právny úkon, ktorým bol predmetný byt účinne prevedený na povinnú, by nemohol mať žiaden vplyv na vlastnícke právo povinnej k dotknutému bytu, teda ani nijakým spôsobom obmedziť realizáciu jej práv vlastníka s bytom nakladať (§ 123 OZ).

S poukazom na uvedené odvolací súd je toho názoru, že v dôsledku toho podanie návrhu na odklad právoplatnosti daného rozhodnutia netvorí zákonnú prekážku pre nariadenia neodkladného opatrenia o zákaze povinnej nakladať s dotknutými nehnuteľnosťami, keďže právo navrhovateľa, ktorému sa má poskytnúť ochrana už nemôže byť zabezpečené povolením odkladu právoplatnosti dotknutého rozhodnutia, ale len nariadením neodkladného opatrenia, ktorého predmetom by bolo uloženie zákazu povinnej nakladať s dotknutými nehnuteľnosťami.

Z uvedeného dôvodu záver súdu prvej inštancie v preskúmanom uznesení, že navrhovateľ v danej veci využil iný prostriedok, ktorým je možné zamedziť povinnej nakladať s nehnuteľnosťou, a to návrh na odklad právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu, nie je správny. Ak by totiž aj bolo dovolacím súdom návrhu na odklad právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu vyhovené (čo sa dosiaľ nestalo) nemalo by to žiaden vplyv na oprávnenie povinnej, ako v KN už zapísanej výlučnej vlastníčky dotknutých nehnuteľností, s nimi nakladať (§ 123 OZ). Oprávnený teda nemohol ochranu svojich dotknutých práv

účinne dosiahnuť iným procesným prostriedkom ako nariadením neodkladného opatrenia. Opačné závery prvoinštančného súdu v rámci ním použitého odôvodnenia vyznievajú protirečivo, v rozpore s § 220 ods. 2 CSP.

Prvoinštančný súd v dôsledku uvedeného nesprávneho právneho posúdenia veci, keď vylúčil možnosť nariadenia neodkladného opatrenia o zákaze nakladať s nehnuteľnosťami s odôvodnením, že navrhovateľ podal návrh v dovolacom konaní na odklad právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, sa potom už nezaoberal naplnením základných zákonných podmienok pre nariadenie predmetného neodkladného opatrenia, v rámci nich prioritne osvedčením pravdepodobnosti resp. dôvodnosti a trvania nároku navrhovateľa, ktorému sa má neodkladným opatrením poskytnúť ochrana, teda predbežnému skutkovému a právnomu posúdeniu práva, ktoré sa má chrániť nariadením neodkladného opatrenia, ako aj osvedčením potreby požadovanej bezodkladnej úpravy pomerov.

Vychádzajúc z toho, že bola nesprávne vyriešená predbežná otázka, ktorá mala kľúčový význam pre ďalšie posudzovanie opodstatnenosti návrhu, riešením bolo zrušenie odvolaním napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie. V dôsledku toho odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie s použitím ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný právnymi názormi vyslovenými odvolacím súdom (§ 391 ods. 2 CSP), po overení stavu konania o dovolaní, bude preskúmať naplnenie zákonných podmienok pre nariadenie navrhnutého neodkladného opatrenia v zmysle § 324 a nasl. CSP a následne o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 a 3 v spojení s ust. § 234 ods. 2 CSP náležite odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne prvoinštančný súd aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

dovolaťom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolaťom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

dovolať v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).